

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

V. Gratiam Dei longè præstare lumini, sensibilium rerum pulcherrimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

mus, nisi & ipsi putidi, nobis ipsis in-
di, ac planè improvidi sumus?

CONSIDERATIO V.

*Gratiam Dei longè præstare lu-
mini, sensibilibus rerum pul-
cherrimæ.*

I, **V** Idit Deus lucem, quòd esset bo-
na; & diuisit lucem à tenebris
Genes. 1. Prima rerum, quam
Deus laudauit, lux est: quia nihil e-
venustius, vti nihil funestius tenebris.
Illa enim est mundi decus, risus cæli,
hilaritas naturæ, vita rerum, gratia So-
lis, oculorum delicia, regina forma-
rum, recreatio spiritûs, admiratio sa-
pientum, paludamentum Creatoris,
imago Maiestatis immensæ. Et ea ta-
men forma tam nobilis, & nunquam
satis laudata, nec explicata, Gratia Dei
si comparetur, plus non est, quàm æ-
nigma quoddam illius, & umbra. In-
uisa fuit initio rerum materia. Sap. 11.
Fecit Deus lucem, & collaudauit. Feralis
&

& nunc est omnium rerum facies, & mortuus noctu color: sed ubi lux affunditur, illico excitat omnia, ut videri possint, & mirabili varietate formarum, ac pulchritudinis suæ certare. *Omne enim, quod manifestatur, lumen est. Ephes. 5.* & sine eo nihil conspici potest. Nihil tam abominabile ac tetrum, quam animus Gratiâ carens. Additur Gratia, audit dicentem, *Surge qui dormis, & illuminabit te Christus*, Gratiæ suæ radio tanget: mox nihil eo formosius, nihil amabilius oculis Dei, tam viuidis ac delicatis: & qui totus tenebræ fuit, subito lux est, & ut filius lucis, seu radius quidam fulgidus, per cæli templa incedit, omnium cælestium oculos in se conuertens, & ipsius adeo Regis æterni aspectus exhilarans. O felix radius! ô splendor amœnus! ô exhilaratio Curia cælestis! vidit, qui interfuit splendoribus Sanctorum, Apostolus, & consueta charitate succensus nos monet, ut probemus, quid sit beneplacitum Deo, & nolimus communicare

operibus infructuosis tenebrarum. *Vide* de te uaque fratres, inquit, quomodo cauiè ambuletis non quasi insipientes, sed ut sapientes. Nolue fieri imprudentes, sed intelligentes, quæ sit voluntas Dei, quid eum oblectet. Lux enim est, in quam feruntur eius oculi; alia sine luce grata ipsi non sunt.

II. *Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino. Ephes. 5.* Lumen res non tantùm conspicuas, sed etiam lucidas facit, ut ipsius nobilissimæ rerum naturæ, Solis, compotes fiant, & quasi totidem Soles. Videmus in aqua Sole tacta, videmus in speculo, ut repente Sol nouus existat. Quod carbo ad stellam, quod gutta picis ad auroram, hoc anima carens Gratiâ. Ad moue ignem, admitte lucem, accipiat Gratiâ, tota lux erit, tota Sol quidam. Detrahe stellis lucem, hoc erunt, quod carbones non magni ad Solem. Hic ergo profluvio suæ lucis cælum inundans, seque globis illis impertiens, totidem sui imagines, & quasi proles in firmamen-

to constituit, quæ, ex ipsius copia, iam
 inde ab exordio mundi dant lumen in
 custodijs suis cum lætitia, & *lucent ei
 cum iucunditate, qui fecit illas. Baruch. 3.*
 Sic Deus gloriæ suæ speciem exhibet in
 Gratia; cuius plenitudinem, tanquam
 sibi natiuam, continet Christus, *vas
 admirabile, opus Excelsi, Eccl. 43.* qui
 cum sit splendor gloriæ, & figura sub-
 stantiæ Patris, in pectore suo quasi for-
 nacem custodit ardoris, & exæstuans
 radios igneos emittit, illisque impertit,
*quos Pater prædestinavit conformes fieri
 imaginis filij sui, ut sit ipse primogenitus in
 multis fratribus. Rom. 8.* & sic ipse inter
 eos, tanquam Phæbus inter stellas ef-
 fulgeat. O species cæli animarum san-
 ctarum! ô admirabilis apparatus ca-
 strorum in excelsis! ô Diuina pulchri-
 tudo in firmamento Gratiæ resplen-
 dens gloriose! & quis satiabitur vi-
 dens gloriam eius? Quanquam aliquid
 amplius est in Gratia. Sol non ipse in
 stellas, aut specula descendit, quando
 suam cum eis speciem & lucem com-
 muni-

38 DE PRÆST. GRAT. DEI.

communicat: sed Deus hoc facit: cum Gratia totus venit in animas; totus in eis est. *Ad eum veniemus, ait, & mansionem apud eum faciemus. Io. 14.* O mansio! ô dignatio! ô dignitas iustorum! ô novi Soles! ô admiranda vis Gratia!

III. *Abijciamus ergo opera tenebrarum, & induamur arma lucis. Rom. 13.* Lux Solis iners & inermis non est; non modò imaginem Solis inducit, sed etiam vires. Nam & vrendi vim speculis affert, vt possint, quod sua eis natura nunquam dedisset. Plantas quoque, & vniuersa gignentia lux animat, ac resuscitat mundum, hieme pene morientem quotannis. Quis memoret ea, quæ in caelo vi luminis fiunt, quæque in abditis terræ efficit. *Sol tripliciter exarens montes?* Potentia profectò sunt arma lucis, ac vires: sed multo potentior vis Gratia Dei, quæ non modò palpabiles tenebras, & Ægyptias noctes qualiumcunque scelerum expugnat, ac subitò pellit; sed etiam producit mirabiles fructus *in omni bonitate, & iustitia, & veritate.*

CONSIDERATIO V. 19

uitate. Ephes. 5. Vt qui modò, nudo in-
 fante infirmior erat, mox transgressus
 omnes naturæ vires, diuina quædam, &
 ipsis etiam Angelis admirabilia patret;
 non imagine sola Dei, sed etiam potentia
 præditus. Sunt enim arma lucis *non*
carnalis, sed potentia Deo, ac diuina vir-
 tute. *2. Cor. 10.* O lux Gratiæ, affulge &
 illuminare his, qui in tenebris, & in um-
 bra mortis sedent. O lux beatissima,
 reple cordis intima tuorum fidelium.
 Denique vt lux Solis illustrandi, pene-
 trandi, inflammandi, mouendi, dila-
 tandi, eleuandi, nouaque forma ornan-
 di vim habet: sic Gratiæ Dei facit hæc
 eadem in ijs, quibus donatur, & ijsdem
 dat hæc etiam posse in alijs. Confide-
 remus Apostolos, & Apostolicos viros,
 Franciscum, Vincentium, Ignatium, in-
 numeros alios; vt illuminârint animos
 hominû! vt penetrârint, succenderint,
 mouerint; vt dilatârint eorum angu-
 stias! vt grauedinem eleuârint ad cæ-
 lestia: vt nouam & meliorem denique
 formam induxerint suæ cuiusq; dispo-
 sitioni

sitioni parem, ad modum ideæ & providentiæ Dei. Verè itaque lumen est adumbratio Gratiæ: & Gratia quovis lumine pulchrior.

CONSIDERATIO VI.

Gratiam esse præstantiorem toto mundo, & ipsâ etiam animâ hominis.

I. **M**iserationes eius super omnia opera eius. Ps. 144. Præcipua miserationum Domini Gratia est: hæc excedit omnia opera eius. Ita S. Augustinus tract. 72. in Ioan. affirmare non dubitat: cùm quis ex peccato venit ad Gratiam, *Prorsus, inquit, hoc maius esse dixerim, quàm est calum, & terra, & quæcunque cernuntur in calo, & in terra.* Quid dicit hic Vertex Theologorum? nunquid eius beneficij, quod ipse consecutus erat, æstimatio fecit, vt supra verum augeret? quid existimas Angelice Doctor de hoc pronunciatum?